

Zevende-dag Adventisten geloven...

God de Eeuwige Zoon werd Mens in Jezus Christus. Door Hem werd alles geschapen, werd het karakter van God geopenbaard, de redding van de mensheid tot stand gebracht en de wereld geoordeeld. Voor eeuwig waarlijk God, werd Hij ook waarlijk mens; Jezus, de Christus. Hij werd ontvangen door de Heilige Geest en geboren uit de maagd Maria. Hij leefde als mens en werd verzocht, maar openbaarde op volmaakte wijze de rechtvaardigheid en liefde van God. In Zijn wonderen werd Gods macht zichtbaar. Zij getuigden van Zijn Goddelijke roeping als Messias. Hij leed en stierf vrijwillig aan het kruis voor onze zonden, werd opgewekt uit de doden en voer ten hemel om in het hemels Heiligdom voor ons de dienst te verrichten. Hij zal terugkeren in heerlijkheid voor de uiteindelijke verlossing van Zijn volk en het herstel van alle dingen.

Fundamenteel Geloofspunt nr. 4

Hoofdstuk 4 GOD DE ZOON

De woestijn was een nachtmerrie van slangen geworden. Slangen gleden onder de kookpotten, kronkelden rond de tentharingen. Zij verborgen zich onder het speelgoed, lagen op de loer in de slaapzakken. Hun giftanden beten diep en injecteerden het dodelijke gif. De woestijn, die eens het toevluchtsoord van Israël was geweest, werd hun begraafplaats. Honderden lagen te sterven. Ze realiseerden hun hachelijke situatie, geschrokken ouders haastten zich naar de tent van Mozes, smeekten om hulp. *'Toen bad Mozes voor het volk.'*

Gods antwoord? *'Maak u een vurige slang en stel ze op een stang' – 'en het zal geschieden, dat al wie gebeten is, als hij haar aanziet, zo zal hij leven'. 'En Mozes maakte een koperen slang en stelde ze op een stang; en als een slang iemand beet, zo zag hij de koperen slang aan en bleef levend'* (Numeri 21: 7- 9).

De slang was altijd een symbool van satan geweest (Genesis 3; Openbaring 12), hetgeen zonde voorstelt. Het kamp was in satans handen gevallen. Gods hulpmiddel? Niet zien op een lam op het heiligdomsaltaar, maar zien op een bronzen slang.

Het was een vreemd symbool van Christus. Net zoals de gelijkenis van de slang, die verheven op een paal gestoken was, werd Jezus *'in gelijkheid des zondigen vleeses'* (Romeinen 8: 3), opgeheven aan een schandelijk kruis (Johannes 3: 14-15). Hij werd zonde voor ons gemaakt, nam alle zonden van iedereen, die had geleefd en die nog zou leven, op Zich *'Want Dien, Die geen zonde gekend heeft, heeft Hij zonde voor ons gemaakt, opdat wij zouden worden rechtvaardigheid Gods in Hem'* (2 Korinthe 5: 21). Door te zien op Christus, kan de hopeloze mensheid leven vinden.

Hoe kon de vleeswording redding brengen aan de mensheid? Welke invloed had dit op de Zoon? Hoe kon God een menselijk wezen worden en waarom was dit noodzakelijk?

De menswording: voorspellingen en vervulling

Gods plan om degenen te redden die afgedwaald zijn van Zijn alwijze raad (Johannes 3: 16; 1 Johannes 4: 9) demonstreert Zijn overtuigende liefde. In dit plan was Zijn Zoon, Die *'voorgekend is geweest vóór de grondlegging der wereld'* als een Offer voor de zonde, om de hoop te zijn voor het menselijk geslacht (1 Petrus 1: 19-20). Hij zou ons terugbrengen naar God en zorgde voor verlossing van de zonde door het werk van de duivel te vernietigen (1 Petrus 3: 18; Matthéüs 1: 21; 1 Johannes 3: 8).

Zonde had Adam en Eva van de Bron van het leven gescheiden en zou hebben geleid tot hun onmiddellijke dood. Maar volgens het plan dat gelegd was vóór het ontstaan van de wereld (1 Petrus 1: 20-21), ging de *'raad des vredes'* (Zacharia 6: 13), God de Zoon, staan tussen hen en de Goddelijke gerechtigheid, Hij overbrugde de kloof en beteugelde de dood. Nog vóór het kruis behielden zondaars hun leven en verzekerde hen van de verlossing. Maar om ons als zonen en dochters van God volledig te herstellen moest Hij mens worden.

Direct nadat Adam en Eva hadden gezondigd, gaf God hen hoop door een bovennatuurlijke vijandschap te beloven tussen de slang en de vrouw, tussen zijn zaad en haar zaad. In de cryptische verklaring van Genesis 3: 15 stellen de slang en zijn nakomelingen, satan en zijn volgelingen voor en de vrouw en haar zaad stellen Gods volk en de Redder der wereld voor. Deze verklaring was de eerste verzekering dat de strijd tussen goed en kwaad zou eindigen in de overwinning van Gods Zoon.

De overwinning echter zou pijnlijk zijn: *'Datzelve (Christus) zal u (satan) de kop vermorzelen, en gij (satan) zult Het (Christus) de verzenen vermorzelen'* (Genesis 3: 15). Niemand zou er ongedeerd uit komen.

Vanaf dat moment keek de mensheid uit naar de Beloofde. Het Oude Testament ontvouwt die zoektocht. Profetieën voorspelden dat wanneer de Beloofde zou komen, de wereld bewijzen zou hebben om Zijn identiteit te bevestigen.

Een profetische uitbeelding van de verlossing. Na de zondeval stelde God dierenoffers in, om de komende Verlosser aan te kondigen (Genesis 4: 4). Dit symbolisch systeem verkondigde de wijze waarop God de Zoon de zonde zou uitroeien.

Als gevolg van de zonde – de overtreding van Gods wet – werd de mensheid geconfronteerd met de dood (Genesis 2: 17; 3: 19; 1 Johannes 3:4; Romeinen 6: 23). Gods wet eiste het leven van de zondaar. Maar in Zijn eindeloze liefde gaf God Zijn Zoon, *'opdat een iegelijk die in Hem gelooft, niet verderve, maar het eeuwige leven hebbe'* (Johannes 3: 16). Wat een onbegrijpelijke daad van nederigheid! God de eeuwige Zoon Zelf betaald plaatsvervangend, de straf voor de zonde, zodat Hij ons kan vergeven en verzoenen met de Godheid.

Na de uittocht van Israël uit Egypte, werden de offergaven uitgevoerd in een tabernakel als onderdeel van een verbondsrelatie tussen God en Zijn volk. Door Mozes gebouwd naar een hemels voorbeeld, werden het heiligdom en haar diensten ingesteld om het 'Verlossingsplan' te illustreren (Exodus 25: 8-9, 40; Hebreeën 8: 1-5).

Om vergeving te verkrijgen, moest een berouwvolle zondaar een offerdier, zonder enig gebrek – een symbool van de zondeloze Verlosser – brengen. De zondaar moest dan zijn hand plaatsen op het onschuldige dier en zijn zonden bekennen (Leviticus 1: 3-4). Deze handeling symboliseerde het overdragen van de zonde van de schuldige zondaar op het onschuldige slachtoffer, een beeltenis van het plaatsvervangend karakter van het offer.

Omdat *'zonder bloedstorting ... geen vergeving'* van zonden geschiedt (Hebreeën 9: 22), doodde de zondaar het dier, om de dodelijke aard van de zonde duidelijk te maken. Een treurige manier om hoop uit te drukken, maar voor de zondaar de enige manier om zijn geloof uit te drukken.

Na de dienst van de priester (Leviticus hoofdstuk 4 t/m 7), ontving de zondaar vergeving van zonden door zijn geloof in de plaatsvervangende dood van de komende Verlosser, dat door het offerdier werd gesymboliseerd (Leviticus 4: 26, 31, 35). Het Nieuwe Testament erkent Jezus Christus, de Zoon van God, als *'het Lam Gods, Dat de zonde der wereld wegneemt'* (Johannes 1: 29). Door Zijn kostbare bloed *'als een onbestraffelijk en onbevlekt Lam'* (1 Petrus 1: 19), verkreeg Hij voor het menselijke geslacht, redding van de uiteindelijke straf van de zonde.

Voorspellingen over een Verlosser. God beloofde dat de Verlosser-Messias – de Gezalfde – zou komen uit de lijn van Abraham *'En in uw Zaad zullen gezegend worden alle volken der aarde'* (Genesis 22: 18; 12: 3).

Jesaja profeteerde dat de Verlosser zou komen als een mannelijk kind en menselijk en Goddelijk zou zijn: *'Want een kind is ons geboren, een Zoon is ons gegeven, en de heerschappij is op Zijn schouder; en men noemt Zijn Naam Wonderlijk, Raad, Sterke God, Vader der eeuwigheid, Vrededorst'* (Jesaja 9: 5). Deze Redder zou opstijgen naar de troon van David en een eeuwigdurend verbond van vrede oprichten (Jesaja 9: 6). Bethlehem zou Zijn geboorteplaats worden (Micha 5: 1).

De geboorte van deze Goddelijke-menselijke Persoon zou bovennatuurlijk zijn. Onder verwijzing naar Jesaja zegt het Nieuwe Testament: *'Zie, de maagd zal zwanger worden en een Zoon baren, en gij zult Zijn Naam heten Immanuël; hetwelk is, overgezet zijnde, God met ons'* (Matthéüs 1: 23).

De dienst van de Verlosser wordt in deze woorden uitgedrukt: *'De Geest des HEEREN is op Mij, omdat de HEERE Mij gezalfd heeft, om een blijde boodschap te brengen den zachtmoedigen; Hij heeft Mij gezonden om te verbinden de gebrokenen van harte, om den*

gevangenen vrijheid uit te roepen, en den gebondenen opening der gevangenis; Om uit te roepen het jaar van het welbehagen des HEEREN' (Jesaja 61: 1-2a; Lukas 4: 18-19).

Verbazingwekkend dat de Messias afwijzing zou ondervinden. Hij zou worden beschouwd als een *'een wortel uit een dorre aarde; Hij had geen gedaante noch heerlijkheid; als wij Hem aanzagen, zo was er geen gestalte, dat wij Hem zouden begeerd hebben. Hij was veracht en de onwaardigste onder de mensen, een Man van smarten en verzocht in krankheid; ... Hij was veracht en wij hebben Hem niet geacht'* (Jesaja 53: 2-3).

Een goede vriend zou Hem verraden (Psalm 41: 10) voor dertig stukken zilver (Zacharia 11: 12). Tijdens Zijn proces zou Hij worden bespuwd en geslagen (Jesaja 50: 6). Degenen die Hem executeerden zouden dobbelen om de kleren die Hij droeg (Psalm 22: 19). Geen van Zijn beenderen werden gebroken (Psalm 34: 21), maar Zijn zijde zou worden doorboord (Zacharia 12: 10).

In Zijn lijden zou Hij geen weerstand bieden, maar *'als een schaap, dat stom is voor het aangezicht zijner scheerders, alzo deed Hij Zijn mond niet open'* (Jesaja 53: 7).

De onschuldige Verlosser zou enorm lijden voor zondaren. *'Waarlijk, Hij heeft onze krankheden op Zich genomen, en onze smarten heeft Hij gedragen; ... Maar Hij is om onze overtredingen verwond, om onze ongerechtigheden is Hij verbrijzeld; de straf, die ons den vrede aanbrengt, was op Hem, en door Zijn striemen is ons genezing geworden. ... doch de HEERE heeft onzer aller ongerechtigheid op Hem doen aanlopen. ... Want Hij is afgesneden uit het land der levenden: om de overtreding Mijns volks is de plage op Hem geweest'* (Jesaja 53: 4-8).

De Verlosser geïdentificeerd. Alleen Jezus Christus heeft deze profetieën vervuld. De Bijbel traceert Zijn geslachtsregister tot aan Abraham, noemt Hem de Zoon van Abraham (Matthéüs 1: 1) en Paulus bevestigt dat de de belofte aan Abraham en zijn zaad vervuld is in Christus (Galaten 3: 16). De Messiaanse titel 'Zoon van David' wordt op grote schaal op Hem toegepast (Matthéüs 1: 9). Hij werd geïdentificeerd als de beloofde Messias, Die de troon van David zou bezetten (Handelingen 2: 29-30).

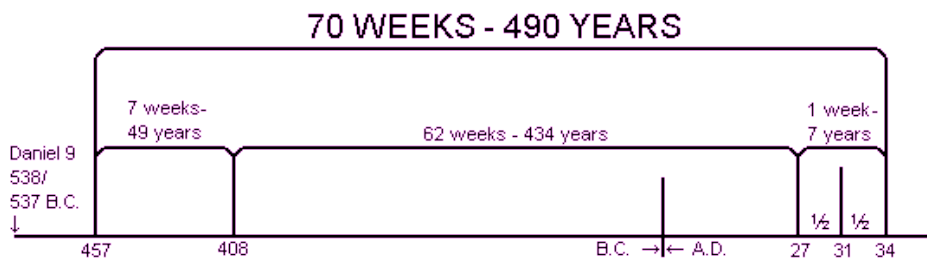
De geboorte van Jezus was wonderbaarlijk. De maagd Maria *'werd zwanger bevonden uit den Heilige Geest'* (Matthéüs 1: 18-23). Een Romeins bevel bracht haar naar Bethlehem, de voorspelde geboorteplaats (Lukas 2: 4-7).

Eén van Jezus' namen was Immanuël, of *'God met ons'*, wat Zijn Goddelijke-menselijke natuur weerspiegelde en Gods vereenzelviging met de mensheid illustreerde (Matthéüs 1: 23). Zijn gewone naam, Jezus, richtte zich op Zijn Verlossingswerk: *'en gij zult Zijn Naam heten JEZUS; want Hij zal Zijn volk zalig maken van hun zonden'* (Matthéüs 1: 21). Jezus identificeerde Zijn missie met dat van de voorspelde Messias in Jesaja 61: 1-2: *'Heden is deze Schrift in uw oren vervuld'* (Lukas 4: 17-21).

Hoewel Hij een diepgaande invloed had op Zijn volk, werd Zijn boodschap in het algemeen afgewezen (Johannes 1: 11; Lukas 23: 18). Op een enkele uitzondering na, werd Hij niet herkend als de Verlosser van de wereld. In plaats van acceptatie, kreeg Hij doodsbedreigingen (Johannes 5: 16; 7: 19; 11: 53).

Tegen het einde van Zijn drie en een halfjarige Evangeliebediening, werd Hij door Judas Iskariot, een discipel, verraden (Johannes 13: 18; 18: 2) voor dertig zilverlingen (Matthéüs 26: 14-15). In plaats van Zich te verzetten, bestrafte Hij Zijn discipelen die probeerden Hem te verdedigen (Johannes 18: 4-11).

Hoewel onschuldig aan enig misdrijf, werd Hij, in minder dan 24 uren nadat Hij was gearresteerd, bespuwd, geslagen, beproefd, veroordeeld tot de dood, en gekruisigd (Matthéüs 26: 67; Johannes 19: 1-16; Lukas 23: 14-15). Soldaten dobbelden om Zijn kleding (Johannes 19: 23-24). Tijdens Zijn kruisiging werd geen van Zijn beenderen gebroken (Johannes 19: 32-33, 36) en nadat Hij gestorven was, doorboorden soldaten Zijn zijde met een speer (Johannes 19: 34, 37).

De volgelingen van Christus erkenden Zijn dood als het enige Offer ten bate van de zondaren. *'Maar God bevestigt Zijn liefde jegens ons, dat Christus voor ons gestorven is, als wij nog zondaars waren.'* (Romeinen 5: 8). *'En wandelt in de liefde, gelijkerwijs ook Christus ons liefgehad heeft en Zichzelf voor ons heeft overgegeven tot een offerande en een slachtoffer Gode, tot een welriekende reuk'* (Efeze 5: 2).

De tijd van Zijn dienstwerk en dood. De Bijbel openbaart dat God Zijn Zoon naar de aarde stuurde in de *'volheid des tijds'* (Galaten 4: 4). Toen Christus Zijn dienstwerk begon, zei Hij *'De tijd is vervuld'* (Markus 1: 15). Deze verwijzingen naar tijd geven aan dat de Verlosser Zijn missie verliep in harmonie met de zorgvuldige profetische planning.

Meer dan vijf eeuwen daarvoor, heeft God door Daniël, de exacte tijd voorspeld van het begin van Christus' dienstwerk en van Zijn dood (Daniël 9: 24-27).¹

Tegen het einde van de 70 jarige ballingschap van Israël in Babylon, vertelde God aan Daniël dat Hij de Joden en de stad Jeruzalem een proeftijd van 70 weken had toegewezen. Gedurende deze tijd moest de Joodse natie, door berouw en een zich voorbereiden op Christus' komst, Gods doel met hen vervullen.

Daniël schreef ook van *'ongerechtigheid te verzoenen'* en *'om de eeuwige gerechtigheid aan te brengen'*, om deze periode aan te duiden. Deze Messiaanse handelingen geven aan dat de Verlosser in deze periode zou komen (Daniël 9: 24).

Daniëls profetie vermeldt dat de Messias zou verschijnen over *'zeven weken en twee en zestig weken'*, of in totaal 69 weken, *'van de uitgang des woords, om te doen wederkeren en om Jeruzalem te bouwen'* (Daniël 9: 25). Na de 69e week zou de Messias worden uitgeroeid *'maar het zal niet voor Hem zelve zijn'* (Daniël 9: 26) – een verwijzing naar Zijn plaatsvervangende dood. Hij zou sterven in het midden van de zeventigste week, *'en in de helft der week zal Hij het slachtoffer en het spijsoffer doen ophouden'* (Daniël 9: 27).

De sleutel om tijdsprofetieën te begrijpen ligt in het Bijbelse beginsel van één dag in profetische tijd is gelijk aan één letterlijk jaar (Numeri 14: 34; Ezechiël 4: 6).² Volgens dit jaar-dag principe, zijn de 70 weken (of 490 profetische dagen) 490 letterlijke jaren.

Daniël stelt dat deze periode begint bij *'den uitgang des woords, om te doen wederkeren en om Jeruzalem te bouwen'* (Daniël 9: 25). Dit bevel, dat de Joden volledige onafhankelijkheid gaf, werd gegeven in het zevende jaar van de Perzische koning Artaxerxes en werd uitgevoerd in het najaar van 457 v. Chr. (Ezra 7: 8; 12-26; 9:9).³ Volgens de profetie zou, 483 jaren (69 profetische weken) na dit bevel, de Messias verschijnen. 483 Jaren na 457 v. Chr. brengt ons tot het najaar van 27 n.Chr., toen Jezus werd gedoopt en Zijn openbare dienstwerk begon.⁴ Over het aannemen van deze data van 457 v. Chr. en 27 n.Chr., merkt Gleason Archer op dat dit 'een opmerkelijke nauwkeurigheid is in de vervulling van zo'n oude profetie. Alleen God kon de komst van Zijn Zoon

met zo'n verbazingwekkende nauwkeurigheid voorspellen; het trotseert alle rationele verklaringen^{1,5}

Bij Zijn doop in de Jordaan, werd Jezus gezalfd met de Heilige Geest en ontving Gods erkenning als de 'Messias' (Hebreeuws) of de 'Christus' (Grieks) – beide namen betekenen 'de Gezalfde' (Lukas 3: 21-22; Handelingen 10: 38; Johannes 1: 41). Jezus' verklaring: *'de tijd is vervuld'* (Markus 1: 15), verwijst naar de vervulling van deze tijdprofetie.

In het midden van de zeventigste week, in het voorjaar van 31 n.Chr., precies 3½ jaren na de doop van Christus, bracht de Messias het offersysteem ten einde, door het geven van Zijn leven. Op het moment van Zijn dood scheurde het voorhangsel van de tempel op een bovennatuurlijke wijze in tweeën, van boven naar beneden (Matthéüs 27: 5), wat de Goddelijke afschaffing van alle tempeldiensten aangaf.

Alle offeranden en slachtoffers wezen vooruit naar het algenoegzame Offer van de Messias. Toen Jezus Christus, het ware Lam van God, werd geofferd op Golgotha als losgeld voor onze zonden (1 Petrus 1: 19) – type ontmoet antitype – ging de schaduwdienst op in realiteit. De aardse heiligdomsdienst was niet langer nodig.

Op de exact geprofeteerde tijd, tijdens het paasfeest, stierf Hij. Paulus zegt: *'Want ook ons Pascha is voor ons geslacht, namelijk Christus'* (1 Korinthe 5: 7). Deze verbazingwekkend nauwkeurige tijdprofetie geeft één van de sterkste bewijzen van de fundamentele historische waarheid, dat Jezus Christus de lang voorspelde Verlosser der wereld is.

De opstanding van de Verlosser. De Bijbel voorspelde niet alleen de dood van de Verlosser maar ook Zijn opstanding. David profeteerde *'dat Zijn ziel niet is verlaten in de hel, noch Zijn vlees verderving heeft gezien'* (Handelingen 2: 31; Psalm 16: 10). Hoewel Christus anderen uit de dood opwekte (Markus 5: 35-42; Lukas 7: 11-17; Johannes 11), bewijst Zijn eigen opstanding, de macht achter Zijn bewering de Verlosser van de wereld te zijn: *'Ik ben de Opstanding en het Leven; die in Mij geloofd zal leven, al ware hij ook gestorven; En een iegelijk, die leeft, en in Mij gelooft, zal niet sterven in der eeuwigheid'* (Johannes 11: 25-26).

Na Zijn opstanding zegt Hij: *'Vreest niet; Ik ben de Eerste en de Laatste; En Die leef, en Ik ben dood geweest; en zie, Ik ben levend in alle eeuwigheid. Amen. En Ik heb de sleutels der hel en des doods'* (Openbaring 1: 17-18).

De twee naturen van Jezus Christus

Door te zeggen *'het Woord is vlees geworden en heeft onder ons gewoond'* (Johannes 1: 14) zet Johannes een diepgaande waarheid uiteen. De menswording van God de Zoon is een verborgenheid. De Bijbel noemt Gods openbaring in het vlees *'de verborgenheid der godzaligheid'* (1 Timotheüs 3: 16).

De Schepper van de werelden (Hebreeën 1: 2 KJV), Hij, in Wie de volheid van de Godheid was, werd een hulpeloze baby in een kribbe. Veruit superieur aan de engelen, gelijk aan de Vader in waardigheid en heerlijkheid en toch verwaardigde Hij Zich het kleed van de mensheid te dragen!

Men kan nauwelijks de betekenis begrijpen van deze Heilige Verborgenheid, dan alleen door de Heilige Geest aan te roepen voor verlichting. Door te proberen de menswording te begrijpen is het goed te weten dat *'de verborgen dingen zijn voor den HEERE onzen God, maar de geopenbaarde zijn voor ons en voor onze kinderen tot in eeuwigheid'* (Deuteronomium 29: 29).

Jezus Christus is waarlijk God. Wat is het bewijs dat Jezus Christus Goddelijk is? Hoe zag Hij Zichzelf? Herkennen de mensen Zijn Goddelijkheid?

1. Zijn Goddelijke eigenschappen. Christus bezat Goddelijke eigenschappen. Hij is Almachtig. Hij zei dat de Vader Hem *'alle macht in hemel en op aarde'* gegeven had (Matthéüs 28: 18; Johannes 17: 2).

Hij is Alwetend. *'In Denwelken al de schatten der wijsheid en der kennis verborgen zijn'* (Kolossenzen 2: 3), zei Paulus.

Jezus verzekerde Zijn Alomtegenwoordigheid met de garantie *'En zie, Ik ben met ulieden al de dagen tot de voleinding der wereld'* (Matthéüs 28: 20) en *'waar twee of drie vergaderd zijn in Mijn Naam, daar ben Ik in het midden van hen'* (Matthéüs 18: 20).

Hoewel Zijn Goddelijkheid een natuurlijk vermogen van alom-tegenwoordigheid heeft, heeft de mensgeworden Christus Zichzelf in dit opzicht vrijwillig beperkt. Hij koos ervoor alomtegenwoordig te zijn, door het dienstwerk van de Heilige Geest (Johannes 14: 16-18).

Het boek Hebreeën getuigt van Zijn onveranderlijkheid *'Jezus Christus is gisteren en heden Dezelfde en in der eeuwigheid'* (Hebreeën 13: 8). Zijn in Zichzelf bestaande werd bevestigd, toen Hij verklaarde, dat Hij leven in Zichzelf had (Johannes 5: 26) en Johannes getuigt *'In Hetzelve was Leven, en het Leven was het Licht der mensen'* (Johannes 1: 4). Christus' bekendmaking *'Ik ben de Opstanding en het Leven'* (Johannes 11: 25) bevestigde dat in Hem 'is het oorspronkelijke, echte, aan niets anders ontleende leven'⁶ (Wens der Eeuwen blz. 440).

Heiligheid is een deel van Zijn natuur. Bij de aankondiging, zei de engel tot Maria: *'De Heilige Geest zal over u komen, en de kracht des Allerhoogsten zal u overschaduwen; daarom ook, dat Heilige, Dat uit u geboren zal worden, zal Gods Zoon genaamd worden'* (Lukas 1: 35). Toen demonen Jezus zagen riepen ze uit: *'Laat af, ... Ik ken U, wie Gij zijt, namelijk de Heilige Gods'* (Markus 1: 24).

Hij is liefde. Johannes schreef: *'Hieraan hebben wij de liefde gekend, dat Hij Zijn leven voor ons gesteld heeft'* (1 Johannes 3: 16).

Hij is eeuwig. Jesaja noemde Hem: *'Vader der eeuwigheid'* (Jesaja 9: 6). Micha verwees naar Hem als Degene *'Wiens uitgangen zijn vanouds, van de dagen der eeuwigheid'* (Micha 5: 1). Paulus dateerde Zijn bestaan van *'vóór alle dingen'* (Kolossenzen 1: 17) en Johannes stemde hiermee in door te zeggen: *'Dit was in den beginne bij God. Alle dingen zijn door Hetzelve gemaakt, en zonder Hetzelve is geen ding gemaakt, dat gemaakt is'* (Johannes 1: 2-3).⁷

2. Zijn Goddelijke krachten en voorrechten. De werken van God worden toegeschreven aan Jezus. Hij wordt geïdentificeerd als beide, de Schepper (Johannes 1: 3; Kolossenzen 1: 16) en de Ondersteuner of Verdediger – *'en alle dingen bestaan tezamen door Hem'* (Kolossenzen 1: 17; Hebreeën 1: 3). Hij is in staat de doden op te wekken met Zijn stem (Johannes 5: 28-29) en zal de wereld oordelen aan het einde der tijden (Matthéüs 25: 31-32). Hij vergeeft zonden (Matthéüs 9: 6; Markus 2: 5-7).

3. Zijn Goddelijke Namen. Zijn Namen openbaren Zijn Goddelijke natuur. Immanuël betekent *'God met ons'* (Matthéüs 1: 23). Demonen en gelovigen spraken Hem aan met *'Zone Gods'* (Markus 1: 1; Matthéüs 8: 29; Markus 5:7). De geheiligde Naam van God in het Oude Testament, Jehova, of *Jahweh*, is van toepassing op Jezus. Matthéüs gebruikt de woorden van Jesaja 40: 3 *'Bereidt den weg des HEEREN'* om het voorbereidend werk te beschrijven van Christus' missie (Matthéüs 3:3). En Johannes brengt Jezus met de *'HEERE der heirscharen'* in verbinding *'zittende op een hogen en verheven troon'* (Jesaja 6: 1, 3; Johannes 12: 41).

4. Zijn Goddelijkheid erkend. Johannes beschrijft Jezus als het Goddelijke Woord Dat *'vles geworden'* is (Johannes 1: 1, 14). Thomas erkende de opgestane Christus als *'Mijn HEERE en mijn God'* (Johannes 20: 28). Paulus verwees naar Hem als de *'God boven alles te prijzen in der eeuwigheid'* (Romeinen 9: 5); en Hebreeën spreekt Hem aan als de God en HEERE van de schepping (Hebreeën 1: 8, 10).⁸

5. Zijn Persoonlijk getuigenis. Jezus Zelf beweerde gelijk te zijn aan God. Hij identificeerde Zichzelf als de *'IK BEN'* (Johannes 8: 58), de God van het Oude Testament. Hij noemde God *'Mijn Vader'* in plaats van *'onze Vader'* (Johannes 20: 17). En Zijn verklaring *'Ik en de Vader zijn één'* (Johannes 10: 30) beschrijft de bewering dat Hij *'één in Wezen'* was met de Vader, *'dezelfde eigenschappen bezat'*.⁹

6. Zijn gelijkheid met God aangenomen. Zijn gelijkheid met God de Vader wordt als vanzelfsprekend aangenomen in de doopopdracht (Matthéüs 28: 19), in de volledige apostolische zegening (2 Korinthe 13: 13), in Zijn afscheidsrede (Johannes 14 – 16), en in de beschrijving van Paulus van de geestelijke gaven (1 Korinthe 12: 4-6). De Schriften beschrijven Jezus als *'het Afschijnsel Zijner heerlijkheid en het uitgedrukte Beeld Zijner zelfstandigheid'* (Hebreeën 1: 3). Toen gevraagd werd aan Jezus om God de Vader te tonen, antwoordde Jezus: *'Die Mij gezien heeft, die heeft de Vader gezien'* (Johannes 14: 9).

7. Hij wordt als God aanbeden. Mensen aanbaden Hem (Matthéüs 28: 17; Lukas 14: 33). 'En dat alle engelen Gods Hem aanbidden' (Hebreeën 1: 6). Paulus schreef dat 'in de Naam van Jezus zich zou buigen alle knie en alle tong zou belijden dat Jezus Christus de HEERE is' (Filippenzen 2: 10, 11). Verschillende zegeningen stemmen overeen met Christus 'de heerlijkheid in alle eeuwigheid' (2 Timotheüs 4: 18; Hebreeën 13: 21; 2 Petrus 3: 18).

8. Zijn Goddelijke natuur is noodzakelijk. Christus verzoende de mensheid met God. De mens had een volmaakte openbaring nodig van Gods karakter om een persoonlijke relatie met Hem op te bouwen. Christus kwam aan deze behoefte tegemoet door Gods heerlijkheid weer te geven (Johannes 1: 14). *'Niemand heeft ooit God gezien; de eniggeboren Zoon, Die in den schoot des Vaders is, Die heeft Hem ons verklaard'* (Johannes 1: 18; 17: 6). Jezus getuigt *'Die Mij gezien heeft, die heeft den Vader gezien'* (Johannes 14: 9).

In totale afhankelijkheid van de Vader (Johannes 5: 30) gebruikte Christus Goddelijke macht om Gods liefde te openbaren. Met Goddelijke macht openbaarde Hij Zichzelf als de liefhebbende Verlosser, Die door de Vader gezonden was om te genezen, te herstellen en zonden te vergeven (Lukas 6: 19; Johannes 2: 11; 5: 1-15, 36; 11: 41-45; 8: 3-11). Nooit, heeft Hij echter een wonder uitgevoerd om Zichzelf de persoonlijke ontberingen en het lijden te besparen, die andere mensen zouden hebben ervaren als zij in soortgelijke omstandigheden geplaatst zouden zijn.

Jezus Christus is *'één in natuur, in karakter, in doel'* met God de Vader (Patriarchen en Profeten blz. 9).¹⁰ Hij is waarachtig God.

Jezus Christus is waarachtig Mens. De Bijbel verklaart dat Christus naast Zijn Goddelijke natuur, een menselijke natuur had. Het aannemen van deze leer is cruciaal. Ieder die *'belijdt dat Jezus Christus in het vlees gekomen is, die is uit God'* en ieder die dat niet belijdt *'die is uit God niet'* (1 Johannes 4: 2, 3). Christus' menselijke geboorte, ontwikkeling, kenmerken en persoonlijke getuigenis leveren het bewijs van Zijn menselijkheid.

1. Zijn menselijke geboorte. *'En het Woord is vlees geworden, en heeft onder ons gewoond'* (Johannes 1: 14). Met *'vlees'* wordt hier de menselijke/gevallen natuur bedoeld, een natuur ondergeschikt aan Zijn hemelse. In duidelijke taal zegt Paulus: *'heeft God Zijn Zoon uitgezonden, geworden uit een vrouw'* (Galaten 4: 4; Genesis 3: 15). Christus werd gezonden in *'de gestaltenis eens dienstknechts'* en *'in de gedaante gevonden als een mens'* (Filippenzen 2: 7, 8). Deze openbaring van God in de menselijke natuur is *'de verborgenheid der godzaligheid'* (1 Timotheüs 3: 16).

Het geslachtsregister van Christus verwijst naar Hem als *'de Zoon van David'* en *'de Zoon van Abraham'* (Matthéüs 1: 1). Volgens Zijn menselijke natuur was Hij *'geworden uit het zaad Davids'* (Romeinen 1: 3; 9: 5) en was Hij de *'Zoon van Maria'* (Markus 6: 3). Hoewel Hij geboren was uit een vrouw, zoals elk ander kind, was er een groot verschil, een bijzonderheid. Maria was een maagd en dit Kind was ontvangen van de Heilige Geest (Matthéüs 1: 20-23; Lukas 1: 31-37). Hij kon aanspraak maken op ware menselijkheid door Zijn moeder.

2. Zijn menselijke ontwikkeling. Jezus was onderworpen aan de wetten van menselijke ontwikkeling; Hij *'wies op en werd gesterkt in den geest, en vervuld met wijsheid'* (Lukas 2: 40, 52). Op de leeftijd van 12 jaar werd Hij Zich bewust van Zijn Goddelijke missie (Lukas 2: 46-29). Gedurende Zijn jeugd was Hij onderworpen aan Zijn ouders (Lukas 2: 51).

De weg naar het kruis was één van voortdurende groei door het lijden, dat een belangrijke rol speelde in Zijn ontwikkeling. *'Hoewel Hij de Zoon was, nochtans gehoorzaamheid geleerd heeft uit hetgeen Hij heeft geleden. En geheiligd zijnde, is Hij allen die Hem gehoorzaam zijn, een Oorzaak der eeuwige zaligheid geworden'* (Hebreeën 5: 8-9; 2: 10,18). Toch ervoer Hij ontwikkeling. Hij zondigde niet.

3. Hij werd een 'Mens' genoemd. Johannes de Doper en Petrus verwijzen naar Hem als *'een Mens'* (Johannes 1: 30; Handelingen 2: 22). Paulus spreekt over *'de genade, door één Mens, Jezus Christus'* (Romeinen 5: 15). Hij is de *'Mens'* Die *'de opstanding der doden'* bracht (1 Korinthe 15: 21); de *'één Middelaar Gods en der mensen, de Mens Christus Jezus'* (1 Timotheüs 2: 5). Toen Hij Zich tot Zijn vijanden richtte, verwees Christus naar Zichzelf als Mens: *'Maar nu zoekt gij Mij te doden, een mens Die u de waarheid gesproken heeft, welke Ik van God gehoord heb'* (Johannes 8: 40).

De geliefde Zelfbenoeming van Jezus, die Hij 77 keren gebruikt heeft was *'Zoon des mensen'* (Matthéüs 8: 20; 26: 2). De titel *'Zoon van God'* vestigt de aandacht op Zijn relatie binnen de Godheid. De naam *'Zoon des mensen'* legt de nadruk op het menselijke geslacht door Zijn menswording.

4. Zijn menselijke kenmerken. God maakte de mens *'een weinig minder ... dan de engelen'* (Psalm 8: 6). Zo wordt ook Jezus in de Schrift voorgesteld; *'Die een weinig minder dan de engelen geworden was'* (Hebreeën 2: 9). Zijn menselijke natuur is geschapen en bezat geen bovenmenselijke krachten.

Christus was echt mens; dit was een deel van Zijn missie. Omdat het nodig was dat Hij beschikte over de belangrijkste karaktertrekken van de menselijke natuur, zo is Hij *'vleses en bloed deelachtig'* geworden (Hebreeën 2: 14). Christus moest *'In alles den broederen ... gelijk geworden'* (Hebreeën 2: 17). Zijn menselijke natuur bezat dezelfde geestelijke en fysieke aanleg als de rest van de mensheid: honger, dorst, vermoeidheid en angst (Matthéüs 4: 2; Johannes 19: 28; 4: 6; Matthéüs 26: 21; 8: 24).

In Zijn dienstbaarheid naar anderen openbaarde Hij medelijden, rechtvaardige toorn en verdriet (Matthéüs 9: 36; Markus 3: 5). Soms voelde Hij Zich angstig en verdrietig en Hij huilde zelfs (Matthéüs 26: 38; Johannes 12: 27; 11: 33, 35; Lukas 19: 41). Hij bad met geroep en onder tranen, eenmaal transpireerde Hij bloed (Hebreeën 5: 7; Lukas 22: 44). Zijn gebedsleven drukte Zijn complete afhankelijkheid van God uit (Matthéüs 26: 39-44; Markus 1: 35; 6: 46; Lukas 5: 16; 6: 12).

Jezus ervoer de dood (Johannes 19: 30-34). Hij is opgestaan, niet als een geest, maar met een lichaam (Lukas 24: 36-43).

5. De mate van Zijn identificatie met de menselijke natuur. De Bijbel onthult dat Christus de tweede Adam is, Hij leefde *'in gelijkheid des zondigen vleses'* of *'als mens in dit zondige bestaan'* (Romeinen 8: 3 SV; 8: 3 NBV). In welke mate identificeerde Hij Zich met, of werd gelijk aan het gevallen mensdom? Een juist inzicht van de uitdrukking *'in gelijkheid des zondigen vleses'* of mens, is belangrijk. Onjuiste inzichten hebben tweedracht en strijd gebracht door de gehele geschiedenis van de christelijke kerk.

a. Hij was 'in de gelijkheid des zondigen vleses'. De verhoogde slang in de woestijn, zoals eerder beschreven, voorziet in een inzicht van de menselijke natuur van Christus. Toen de bronzen afbeelding naar de gelijkenis van een giftige slang werd opgeheven tot genezing van de mensen, zo werd de Zoon van God *'in de gelijkheid des zondigen vleses'* tot de Redder van de wereld gemaakt.

Vóór de vleeswording was Jezus *'in de gestalte Gods'* d.w.z. dat de Goddelijke natuur de Zijne was vanaf het begin (Johannes 1: 1; Filippenzen 2: 6). Door de gestalte van een *'Knecht'* aan te nemen, legde Hij de Goddelijke voorrechten af. Hij werd Zijn Vaders Knecht (Jesaja 42: 1), om de wil van de Vader uit te voeren (Johannes 6: 38; Matthéüs 26: 39, 42). Hij bekleedde Zijn Goddelijkheid met menselijkheid, Hij leefde in de *'gelijkheid des zondigen vleses'* of *'als mens in dit*

zondige bestaan' of *'gevallen menselijke natuur'* (zie Romeinen 8:3).¹¹ Dit laat in geen geval zien dat Jezus Christus zondig was, of deelnam aan zondige handelingen of gedachten. Hoewel geboren in de gelijkheid van het zondige vlees, was Hij zondeloos en Zijn zondeloosheid valt niet te betwisten.

b. Hij was de tweede Adam. De Bijbel trekt een parallel tussen Adam en Christus, noemt Adam *'de eerste mens'* en Christus *'de laatste Adam'* of *'tweede Mens'* (1 Korinthe 15: 45, 47). Maar Adam had een voordeel ten opzichte van Christus. Bij de zondeval leefde hij in het paradijs. Hij bezat volmaakte menselijkheid en de volle kracht van lichaam en geest.

Dat was niet het geval bij Jezus. Toen Hij de menselijke natuur op Zich nam, was het menselijk geslacht al 4000 jaren ontaard door zonde en leefde op een door zonde vervloekte planeet. Zodat Hij hen kon redden uit de uiterste diepten van ontaarding, nam Christus de menselijke natuur op Zich, die, in vergelijking met Adams ongevallen natuur, afgenomen was in fysieke en mentale kracht – en dat deed Hij zonder te zondigen.¹²

Toen Christus de menselijke natuur, die de gevolgen van de zonde droeg, op Zich nam, werd Hij onderworpen aan de zwakheden en tekortkomingen die allen ervaren. Zijn menselijke natuur was *'omvangen met zwakheid'* of *'Hij heeft onze zwakheden op Zich genomen en onze ziekten gedragen'* (Hebreeën 5: 2; Matthéüs 8: 17; Jesaja 53: 4). Hij voelde Zijn zwakheid. Hij moest *'gebeden en smekingen tot Desgenen, Die Hem uit den dood kon verlossen, met sterke roeping en tranen'* (Hebreeën 5: 7) opzenden, zo identificeerde Hij Zich met de noden en zwakheden, die zo vaak voorkomen, bij het mensdom.

'Zo was dus Christus' menselijkheid niet Adam's menselijkheid, dat is de menselijkheid van Adam vóór de zondeval; noch de gevallen menselijkheid, dat is in alle opzichten de menselijkheid van Adam ná de val. Het was niet die van Adam, omdat het de onschuldige zwakheden had van de gevallen mensheid. Het was niet de gevallen menselijke natuur, omdat het nooit verlaagd werd tot morele onreinheid. Het was, daarom, heel letterlijk, onze menselijkheid, echter zonder te zondigen.'¹³

...Wees voorzichtig, heel voorzichtig, hoe u stilstaat bij de menselijke natuur van Christus. Houd Hem de mensen niet voor als iemand met de aangeboren neiging tot zondigen. Hij is de tweede Adam. De eerste Adam werd geschapen als een zuiver zondeloos wezen, zonder dat er een spoor van zonde aan hem kleefde. Hij was geschapen naar Gods Beeld. Hij kon vallen en is gevallen door overtreding. Als gevolg van de zonde werd zijn nageslacht geboren met de daaraan verbonden neigingen tot ongehoorzaamheid. Maar Jezus Christus was de eniggeboren Zoon van God. Hij nam de menselijke natuur op Zich en werd in alles verzocht, zoals de menselijke natuur verzocht wordt. Hij had kunnen zondigen; Hij had kunnen vallen, maar geen enkel moment was er in Hem een boze neiging tot zonde...

...Gods Zoon vernederde Zich en nam de natuur van de mens op Zich, nadat het mensdom vierduizend jaar van Eden en van hun oorspronkelijke staat van reinheid en oprechtheid was afgedwaald. Zonde had zijn vreselijke kenmerken eeuwenlang op het mensdom zichtbaar gemaakt; lichamelijke en zedelijke ontaarding heerste in het menselijk geslacht. Toen Adam door de verzoeker in Eden werd aangevallen, was op hem geen smet van zonde ... Christus stond in de woestijn der verzoeking in de plaats van Adam om de toets te ondergaan waarin Adam tekort schoot. (RH 28 juli 1874)...

...Vermijd elke vraag met betrekking tot de menselijkheid van Christus, die verkeerd begrepen kan worden. De waarheid ligt dicht bij het pad van de aanmatiging. Als u het heeft over de menselijkheid van Christus, moet u heel goed acht slaan op elke bewering, opdat er niet meer van uw woorden gemaakt wordt dan de bedoeling is en u op deze wijze het duidelijk begrip van Zijn menselijkheid, verenigd met Zijn Goddelijkheid, uit het oog verliest of verduistert. Zijn geboorte was een wonder van God.... Laat nooit, hoe dan ook, in het minst de indruk achter op de menselijke geest dat ook maar een smet van, of een neiging tot verdorvenheid op Christus rustte, of dat Hij ook maar in het geringste toegaf aan de verdorvenheid. Hij werd in alle dingen verzocht

zoals de mens verzocht wordt en toch wordt Hij 'het Heilige' genoemd. Het is een verborgenheid, dat voor stervelingen onverklaarbaar blijft, dat Christus in alle dingen verzocht kon worden als wij, zonder te zondigen. De menswording van Christus is altijd een verborgenheid geweest en zal het ook altijd blijven. Datgene wat geopenbaard is, is voor ons en voor onze kinderen, maar ieder mens zij gewaarschuwd om Christus volledig menselijk te maken zoals wij zijn, want dat is onmogelijk. (ZDA Bijbelcommentaar blz. 705 en 706)

c. Zijn ervaring met verleidingen. Hoe hadden verleidingen invloed op Christus? Was het eenvoudig of moeilijk voor Hem om deze te weerstaan? De manier waarop Hij verleidingen ervoer bewijst dat Hij waarlijk Mens was.

c1. 'In alle dingen gelijk wij verzocht is geweest'. Dat Christus '*In alle dingen gelijk wij verzocht is geweest*' (Hebreeën 4: 15), laat zien dat Hij deelnam aan de menselijke natuur. Verleidingen en de mogelijkheid tot zondigen waren werkelijkheid voor Christus. Wanneer Hij niet had kunnen zondigen, zou Hij noch menselijk noch ons Voorbeeld kunnen zijn. Christus nam de menselijke natuur op Zich met al zijn verantwoordelijkheden, inclusief de mogelijkheid toe te geven aan verleidingen.

Hoe zou Hij verzocht geweest kunnen zijn in alle dingen gelijk wij? Uiteraard betekent 'in alle dingen' of 'op elke manier' niet, dat Hij dezelfde verleidingen ondervond, als wij nu vandaag. Hij werd nooit verleid om demoraliserende T.V. programma's te kijken, of de snelheidslimiet van een auto te breken.

Het onderliggend fundamentele probleem van alle verleidingen is de vraag, of wij ons willen onderwerpen aan de wil van God. In Zijn ondervinding met verleidingen bleef Jezus altijd trouw aan God. Door voortdurende afhankelijkheid aan de Goddelijke kracht, bood Hij succesvol weerstand aan de felste verleidingen, hoewel Hij mens was.

Christus' overwinning over verleidingen maakte Hem geschikt om met menselijke zwakheden mee te voelen. Onze overwinning over verleidingen komt tot stand door voortdurende afhankelijkheid aan Hem. '*Doch God is getrouw, Welke u niet zal laten verzocht worden boven hetgeen gij vermoogt, maar Hij zal met de verzoeking ook de uitkomst geven, opdat gij ze kunt verdragen*' (1 Korinthe 10: 13).

Erkend moet worden dat 'het een verborgenheid is, die aan stervelingen niet wordt duidelijk gemaakt, dat Christus in alle dingen verzocht kon worden gelijk wij, en dat Hij toch zondeloos kon zijn.'¹⁴ (ZDA Bijbelcommentaar blz. 387)

c2. 'Verzocht zijnde, geleden heeft' Christus leed omdat Hij onderworpen was aan verzoeken (Hebreeën 2: 18). Hij was '*volmaakt door lijden*' (Hebreeën 2: 10 KJV). Omdat Hij Zelf geconfronteerd werd met de kracht van verleidingen, kunnen wij weten dat Hij begrijpt hoe Hij iedereen kan helpen die verleid worden. Hij was één met de mensheid in het verzocht worden door verleidingen waaraan de menselijke natuur onderworpen is.

Hoe leed Christus onder verleidingen? Hoewel Hij de '*gelijkenis des zondige vleses*' had, waren Zijn geestelijke vermogens vrij van elke smet van de zonde. Daardoor was Zijn heilige natuur uiterst gevoelig. Elk contact met het kwaad deed Hem pijn. Dus, omdat Hij leed in verhouding met de perfectie van Zijn heiligheid, brachten verleidingen Hem meer leed dan bij ieder ander.¹⁵ (ZDA Bijbelcommentaar blz. 588)

Hoeveel heeft Christus geleden? Zijn ervaring in de woestijn, Gethsémané en Golgotha laten zien, dat Hij tegen verleidingen weerstand bood tot aan het punt dat Hij Zijn bloed voor ons vergoot (Hebreeën 12: 4).

Christus leed niet alleen meer in verhouding met Zijn Heiligheid, Hij werd geconfronteerd met sterkere verleidingen dan waar wij mensen mee te maken hebben. B.F. Wescott merkt op: 'Medeleven met de zondaar in zijn beproevingen hangt niet af van de ervaring met zonde, maar op de ervaring van de kracht van de verleiding tot zonde, die alleen de Zondeloze in zijn volle intensiteit kan kennen.'¹⁶ F.F. Bruce sluit zich hierbij aan door te stellen 'Maar Hij verdroeg triomfantelijk elke vorm van beproeving die een mens kan verdragen, zonder enige verslapping

van Zijn geloof in God of enige verzwakking van Zijn gehoorzaamheid aan Hem. Bij een dergelijk uithoudingsvermogen gaat het om meer en niet minder, dan het gewone menselijk lijden.¹⁷

Christus verdroeg een krachtiger verleiding die ooit een mens zal kennen – de verleiding om Zijn Goddelijke macht te gebruiken voor Zichzelf. E.G. White verklaart: 'Hij ontving eer in de hemel en was bekend met absolute macht. Het was voor Hem even moeilijk op het menselijke vlak te blijven, als het voor de mens is om op te stijgen boven het lage peil van zijn ontaarde natuur en deel te hebben aan de Goddelijke natuur.'¹⁸ (ZDA Bijbelcommentaar blz. 592)

d. Kon Christus zondigen? Christenen verschillen van mening over de vraag of Christus kon zondigen. Wij zijn het eens met Philip Schaff, die zegt: 'Als Hij (Christus) vanaf het begin toegerust was met absolute onfeilbaarheid, of met de onmogelijkheid te zondigen, kon Hij niet echt mens zijn, noch ons Voorbeeld om na te volgen: Zijn heiligheid, in plaats van Zijn eigen Zelf verworven daad en eigen verdienste, zou een toevallige of een uiterlijk gave zijn en Zijn verleidingen een onwerkelijke vertoning.'¹⁹ Karl Ullmann voegt toe: 'De geschiedenis van de verzoeking, hoe het ook wordt uitgelegd, zou geen betekenis hebben; en de betuiging aan de Hebreëen '*Die in alle dingen gelijk als wij is verzocht geweest*' zou zonder betekenis zijn.'²⁰

6. De zondeloosheid van Jezus Christus' menselijke natuur. Het is vanzelfsprekend dat de Goddelijke natuur van Jezus zondeloos was. Maar hoe zit het met Zijn menselijke natuur?

De Bijbel toont Jezus' menselijkheid als zondeloos. Zijn geboorte was bovennatuurlijk – Hij werd verwekt door de Heilige Geest (Matthéüs 1: 20). Als pasgeboren baby werd Hij beschreven als '*dat Heilige*' (Lukas 1: 35). Hij nam de natuur van de mens aan in haar gevallen staat, droeg de gevolgen van de zonde, niet haar zondigheid. Hij was één met het menselijke geslacht, behalve in de zonde.

Jezus was '*in alle dingen gelijk als wij verzocht geweest, doch zonder zonde*' Hij was '*heilig, onschuldig (KJV), onbesmet, afgescheiden van de zondaren*' (Hebreeën 4: 15; 7: 26). Paulus beschreef Hem als '*Die geen zonde gekend heeft*' (2 Korinthe 5: 21).

Petrus getuigde '*Die geen zonde gedaan heeft, en er is geen bedrog in Zijn mond gevonden*' (1 Petrus 2: 22), en vergeleek Hem met '*een onbestraffelijk en onbevlekt lam*' (1 Petrus 1: 19; Hebreeën 9: 24). Johannes zei: '*en geen zonde is in Hem ... gelijk Hij rechtvaardig is*' (1 Johannes 3: 5, 7).

Jezus nam onze natuur op Zich met al zijn verplichtingen, maar Hij was vrij van erfelijke ontaarding of verdorvenheid en daadwerkelijke zonden. Hij daagde Zijn tegenstanders uit '*Wie van u overtuigd Mij van zonden?*' (Johannes 8: 46). Toen Hij Zijn zwaarste beproeving moest doorstaan, verklaarde Hij '*de overste dezer wereld komt, en heeft aan Mij niets*' (Johannes 14: 30). Jezus had geen kwade neigingen, voorkeuren of zelfs maar zondige begeerten. Geen van de stortvloed aan verleidingen kon Zijn trouw aan God verbreken. Jezus heeft nooit een zonde bekend of een offer gebracht. Hij bad niet 'Vader, vergeef mij', maar wel '*Vader, vergeef het hun*' (Lukas 23: 34). Hij zocht altijd Zijn Vaders wil te doen, niet Zijn Eigen. Jezus behield voortdurend Zijn afhankelijkheid van de Vader (Johannes 5: 30).

In tegenstelling tot die van de gevallen mensheid, was 'Zijn (Jezus) geestelijke natuur' puur en heilig, en 'vrij van elke smet van zonde'²¹ (ZDA Bijbelcommentaar blz. 707). Het zou verkeerd zijn te denken dat Hij 'volledig menselijk' was, zoals wij zijn. Hij is de tweede Adam, de unieke Zoon van God. Noch moeten wij over Hem denken als 'een Mens met zondige neigingen'. Hoewel Zijn menselijke natuur werd verzocht in alle dingen waarin de menselijke natuur verzocht kan worden, viel Hij nooit, Hij zondige nooit. Nooit is er in Hem een kwade neiging geweest.²²

Inderdaad, Jezus is het hoogst en heiligst menselijke Voorbeeld. Hij is zondeloos en alles wat Hij deed was volmaakt. Hij was waarlijk het volmaakte Voorbeeld van zondeloze menselijkheid.

7. De noodzaak dat Christus de menselijke natuur op Zich nam. De Bijbel geeft verschillende redenen waarom Jezus een menselijke natuur moest hebben.

a. Om de Hogepriester te zijn van het menselijke geslacht. Als Messias, moest Jezus de positie van Hogepriester innemen of Middelaar tussen God en mens (Zacharia 6: 13; Hebreëen 4: 14-16). Deze functie vereist een menselijke natuur. Christus voldeed aan de eigenschappen: Hij kon medelijden hebben *'met de onwetenden en dwalenden'*, omdat Hij *'met zwakheid omvangen'* was of *'te kampen had met zwakte'* (Hebreëen 5: 2).

Hij is *'barmhartig en getrouw'* omdat Hij in alles Zijn broederen gelijk moest worden (Hebreëen 2: 17). Hij kan *'degenen die verzocht worden, te hulp komen'*, omdat *'Hij Zelf verzocht zijnde geleden heeft'* (Hebreëen 2: 18). Hij voelt mee met zwakheden, omdat Hij *'in alle dingen gelijk als wij is verzocht geweest'* (Hebreëen 4: 15).

b. Om de meest ontaarde persoon te redden. Om mensen te bereiken waar ze zijn en de meest hopeloze te kunnen helpen, heeft Hij *'de gestalte eens dienstknecht aangenomen'* (Filippenzen 2: 7).

c. Om Zijn leven te geven voor de zonden der wereld. De Goddelijke natuur van Christus kon niet sterven. Om te sterven moest Christus een menselijke natuur aannemen. Hij werd Mens en betaalde de straf voor de zonde, welke is de dood (Romeinen 6: 23; 1 Korinthe 15: 3). Als een Mens smaakte Hij de dood voor iedereen (Hebreëen 2: 9).

d. Om ons Voorbeeld te zijn. Om een Voorbeeld te zijn hoe mensen moeten leven, moest Christus als mens een zondeloos leven leiden. Als de tweede Adam heeft Hij de onwaarheid verdreven, dat mensen Gods wet niet kunnen gehoorzamen en de overwinning over de zonde kunnen behalen. Hij liet zien dat het voor de mensheid mogelijk was trouw te zijn aan Gods wil. Waar de eerste Adam viel, verkreeg de tweede Adam de overwinning over de zonde en satan. Hij werd onze Verlosser en ons volmaakte Voorbeeld. In Zijn kracht kan Zijn overwinning de onze zijn (Johannes 16: 33).

Door Hem te aanschouwen worden wij *'naar hetzelfde beeld in gedaante veranderd van heerlijkheid tot heerlijkheid'* (2 Korinthe 3: 18). *'Ziende op den oversten Leidsman en Voleinder des geloofs, Jezus, ... Want aanmerkt Dezen, Die zodanig een tegenspreken van de zondaren tegen Zich heeft verdragen, opdat gij niet verflauwt en bezwijkt in uw zielen'* (Hebreëen 12: 2, 3). Waarlijk, Christus heeft *'voor ons geleden ..., ons een voorbeeld nalatende, opdat gij Zijn voetstappen zoudt navolgen'* (1 Petrus 2: 21; Johannes 13: 15).

De eenheid van de twee naturen

De Persoon Jezus Christus heeft twee naturen: Goddelijk en menselijk. Hij is de God-mens. Maar let op dat de menswording betrekking heeft op de eeuwige Zoon van God, Die de menselijke natuur op Zich genomen heeft, niet de mens Jezus, Die de Goddelijkheid verworven heeft. De verandering is van God naar mens, en niet van mens naar God.

In Jezus zijn deze twee naturen samengevoegd tot één Persoon. Let op de volgende Bijbelse bewijzen:

Christus is een eenheid van twee naturen. De veelvoud verbonden met de Drie-Enige God is niet aanwezig in Christus. De Bijbel beschrijft Jezus als één Persoon, niet twee. Verschillende teksten verwijzen naar de Goddelijke en menselijke natuur, maar spreekt alleen van één Persoon. Paulus beschrijft de Persoon Jezus Christus als Gods Zoon (Goddelijke natuur), Die geboren is uit een vrouw (menselijke natuur; Galaten 4:4). Dus Jezus *'Die in de gestaltenis Gods zijnde, geen roof geacht heeft Gode even gelijk te zijn'* (Goddelijke natuur) *'Maar heeft Zichzelf vernietigd, de gestaltenis eens dienstknechts aangenomen hebbende, en is den mensen gelijk geworden'* (menselijke natuur; Filippenzen 2: 6-7).

Christus' tweevoudige natuur is niet samengesteld uit een abstracte (betekent theoretisch, ontastbaar, onstoffelijk) Goddelijke macht of invloed, die is verbonden met Zijn menselijkheid. *'Het Woord'* zegt Johannes *'is vlees geworden en heeft onder ons gewoond (en wij hebben Zijn heerlijkheid aanschouwd, een heerlijkheid als des Eniggeborenen van den Vader), vol van genade en waarheid'* (Johannes 1: 14). Paulus schrijft, dat God Zijn Zoon *'in gelijkheid des zondigen*

vleses' gezonden heeft (Romeinen 8: 3); *'God is geopenbaard in het vlees'* (1 Timotheüs 3: 16; 1 Johannes 4: 2).

De vermenging van de twee naturen. Soms beschrijft de Bijbel de Zoon van God in termen van Zijn menselijke natuur. God kocht Zijn gemeente met Zijn Eigen bloed (Handelingen 20: 28; Kolossenzen 1: 13-14). In andere gevallen karakteriseert de Bijbel de Zoon des mensen in termen van Zijn Goddelijke natuur (Johannes 3: 13; 6: 62; Romeinen 9: 5).

Toen Christus in deze wereld kwam was *'het lichaam'* Hem toebereid (Hebreeën 10: 5). Toen Hij de menselijkheid op Zich nam, werd Zijn Goddelijkheid met menselijkheid bekleed. Dit werd niet tot stand gebracht door de menselijkheid te veranderen in Goddelijkheid of de Goddelijkheid in menselijkheid. Hij ging niet vanuit Zichzelf naar een andere natuur, maar nam de menselijkheid op Zich. Zo werden Goddelijkheid en menselijkheid met elkaar verbonden.

Toen Hij vleeselijk/menselijk werd, hield Christus niet op God te zijn, noch was Zijn Goddelijkheid gereduceerd/verlaagd tot het niveau van menselijkheid. Beide naturen hielden hun status. *'In Hem'* zegt Paulus, *'woont al de volheid der Godheid lichamelijk'* (Kolossenzen 2: 9). Bij Zijn kruisiging stierf Zijn menselijke natuur, niet Zijn Godheid, want dat zou onmogelijk geweest zijn.

De noodzaak van de vereniging van de twee naturen. Een begrip te krijgen van de verwevenheid van de twee naturen van Christus geeft ons een belangrijk inzicht in de missie van Christus en onze verlossing.

1. Om de mensheid te verzoenen met God. Alleen een Goddelijk-menselijke Heiland kon verlossing brengen. Bij de menswording bracht Christus, om Zijn Goddelijke natuur aan de gelovigen mee te delen, de menselijkheid in Zichzelf. Door de verdienste van het bloed van de God-mens kunnen gelovigen deelnemen aan de Goddelijke natuur (2 Petrus 1: 4).

De ladder in Jacobs' droom, symboliseert Christus, Die ons bereikt waar wij zijn. Hij nam de menselijke natuur aan en overwon, zodat wij, door Zijn natuur aan te nemen, kunnen overwinnen. Zijn Goddelijke arm houdt de troon van God vast, terwijl Zijn menselijkheid het mensdom omarmt, ons verbindend met God, de aarde met de hemel.

Deze verbonden Goddelijk-menselijke natuur maakt het verzoenende offer effectief. Het leven van een zondeloos menselijk wezen of zelfs een engel kon deze verzoening van zonde van het mensdom niet verwezenlijken. Alleen de Goddelijk-menselijke Schepper kon het losgeld betalen voor de mensheid.

2. Om de Goddelijkheid met menselijkheid te bekleden. Christus bekleedde Zijn Goddelijkheid met het kleed van menselijkheid, Hij legde Zijn hemelse heerlijkheid en Majesteit terzijde, zodat zondaren in Zijn aanwezigheid konden bestaan zonder vernietigd te worden. Hoewel Hij nog steeds God was, verscheen Hij niet als God. (Filippenzen 2: 6-8).

3. Om zegevierend te leven. Christus' menselijkheid alleen, had nooit de krachtige verleidingen van satan kunnen verdragen. Hij kon de zonde overwinnen omdat in Hem *'de volheid der Godheid lichamelijk'* woonde (Kolossenzen 2: 9). Door volledig op de Vader te vertrouwen (Johannes 5: 19, 30; 8: 28), behaalde Zijn Goddelijke macht, in combinatie met de menselijke, t.b.v. de mens de overwinning.²³ (ZDA Bijbel-commentaar blz. 549-950)

Christus' ervaring een zegevierend leven te leiden is niet Zijn exclusieve voorrecht. Hij beoefende geen macht die ook de mensheid niet kan beoefenen. Wij mogen ook vervuld worden met de volheid van God (Efeze 3: 19). Door de Goddelijke macht van Christus kunnen wij toegang hebben tot 'alles wat betrekking heeft op leven en godsvrucht' (ZDA Bijbelcommentaar blz. 301-302).

De sleutel tot deze ervaring is geloof in de *'grootste en dierbare beloften'*, waardoor wij *'der Goddelijke natuur deelachtig zouden worden, nadat gij ontvloden zijt het verderf, dat in de wereld is door de begeerlijkheid'* (2 Petrus 1: 3-4). Hij biedt dezelfde kracht aan die Hem de overwinning gaf, zodat een ieder getrouw kan gehoorzamen en een zegevierend leven kan hebben.

Christus' troostende belofte is een zegevierende belofte: *'Die overwint, Ik zal hem geven met Mij te zitten in Mijn troon, gelijk als Ik overwonnen heb en ben gezeten met Mijn Vader in Zijn troon'* (Openbaring 3: 21).

De ambten van Jezus Christus

De ambten van profeet, priester en koning waren uniek, in het algemeen verkregen door een wijdingsdienst van zalving (1 Koning 19: 16; Exodus 30: 30; 2 Samuël 5: 3). De komende Messias, de Gezalvde – waarnaar de profetieën verwezen – zou al deze drie ambten bekleden. Christus doet Zijn werk als Middelaar tussen God en ons d.m.v. het ambt van Profeet, Priester en Koning. Christus als Profeet verkondigt Gods wil aan ons, Christus als Priester vertegenwoordigt ons als Middelaar bij God en omgekeerd, en Christus als Koning oefent Gods genadige gezag uit over Zijn volk.

Christus de Profeet. God openbaarde Christus' profetische ambt aan Mozes: *'Een Profeet zal Ik hun verwekken uit het midden hunner broederen, als u; en Ik zal Mijn woorden in Zijn mond geven, en Hij zal tot hen spreken alles, wat Ik Hem gebieden zal'* (Deuteronomium 18: 18). De tijdgenoten van Christus herkenden de vervulling van deze voorspelling (Johannes 6: 14; 7: 40; Handelingen 3: 22-23).

Jezus verwees naar Hemzelf als de 'Profeet' (Lukas 13: 33). Hij verkondigde met profetisch gezag (Matthéüs 7: 29) de beginselen van Gods Koninkrijk (Matthéüs 5-7; 22: 36-40), en onthulde de toekomst (Matthéüs 24: 1-51; Lukas 19: 41-44).

Vóór Zijn menswording vervulde Christus de Bijbelschrijvers met Zijn Geest en gaf hen profetieën over Zijn lijden en Zijn daaropvolgende heerlijkheid (1 Petrus 1: 11). Na Zijn hemelvaart bleef Hij Zich openbaren aan Zijn volk. De Bijbel zegt, dat Hij Zijn *'getuigenis'* gaf – *'de geest der profetie'* – aan Zijn overblijfsel (Openbaring 12: 17; 19: 10; zie ook hoofdstuk 17).

Christus de Priester. Een Goddelijke eed bevestigt krachtig het priesterschap van de Messias: *'De HEERE heeft gezworen, en het zal Hem niet berouwen: Gij zijt Priester in eeuwigheid, naar de ordening van Melchizédek'* (Psalm 110: 4). Christus was geen afstammeling van Aäron. Net als Melchizédek verkreeg Hij Zijn recht op het priesterschap door Goddelijke ordening (Hebreeën 5: 6, 10; zie hoofdstuk 7). Zijn bemiddelend priesterschap had twee fasen: een aardse en een hemelse.

1. Christus' aardse Priesterschap. De rol van de priester bij het brandofferaltaar symboliseerde het aardse dienstwerk van Christus. Jezus was volmaakt geschikt voor het ambt van priester: Hij was waarlijk mens, en Hij was *'van God geroepen'* en handelde *'in de zaken die bij God te doen zijn'* met de speciale taak om *'gaven en slachtoffers voor de zonden'* te offeren (Hebreeën 5: 4, 1).

De priester moest de aanbidders met God verzoenen d.m.v. het offersysteem, dat het verlenen van verzoening voor de zonde vertegenwoordigde (Leviticus 1: 4; 4: 29, 31, 35; 5: 10; 16: 6; 17: 11). Dus de dagelijkse offers op het brandofferaltaar symboliseerden de beschikbaarheid van een voortdurende verzoening.

Deze offers waren niet toereikend. Zij konden de offeraar niet volmaakt maken, de zonde wegnemen, of een zuiver geweten voortbrengen (Hebreeën 10: 1-4; 9: 9). Zij waren eenvoudig een schaduw van de goede dingen die zouden komen (Hebreeën 10: 1; 9: 9, 23-24). Het Oude Testament zegt dat de Messias Zelf de plaats zal innemen van deze dierenoffers (Psalm 40: 7-9; Hebreeën 10: 5-9). Deze offers, toen, wezen op het plaatsvervangend lijden en de verzoenende dood van Christus de Heiland. Hij, het Lam van God, werd zonde voor ons, een vloek voor ons; Zijn bloed reinigt ons van alle zonden (2 Korinthe 5: 21; Galaten 3: 13; 1 Johannes 1: 7; 1 Korinthe 15: 3).

Zo was Christus gedurende Zijn aardse dienst beide, priester en offerande. Zijn dood aan het kruis was een onderdeel van Zijn priesterlijk werk. Na Zijn offer op Golgotha, was Zijn priesterlijke voorbede het middelpunt van het hemelse Heiligdom.

2. Christus' hemels Priesterschap. Het priesterlijke dienstwerk dat Jezus op aarde begon voltooit Hij in de hemel. Zijn vernedering op aarde als Gods lijdende dienstknecht maakte Hem geschikt om onze Hogepriester in de hemel te zijn (Hebreeën 2: 17-18; 4: 15; 5: 2). De profetieën openbaren dat de Messias Priester zou zijn op Gods troon (Zacharia 6: 13). Na Zijn opstanding werd de vernederde Christus verhoogd. Nu zit onze Hogepriester *'aan de rechterhand van den troon der Majesteit in de hemelen'* dienst doende in het hemelse Heiligdom (Hebreeën 8: 1-2; 1:3; 9: 24).

Christus begon Zijn bemiddelende werk direct na Zijn hemelvaart. De opstijgende wolk van wierook in de heilige plaats van de tempel is een type van Christus' verdienste, gebeden en gerechtigheid, hetgeen onze aanbedding en gebeden aanvaardbaar maken voor God. Wierook kon alleen geofferd worden op kolen die van het brandofferaltair genomen waren, waaruit een intieme band blijkt tussen bemiddeling en het zoenoffer van het altaar. Zo is het werk van Christus' bemiddeling gebouwd op de verdiensten van Zijn voltooide verzoenoffer.

De voorspraak van Christus biedt een aanmoediging voor Zijn volk: *'Waarom Hij ook volkomenlijk kan zalig maken degenen die door Hem tot God gaan, alzo Hij altijd leeft om voor hen te bidden'* (Hebreeën 7: 25). Omdat Christus voor Zijn volk bemiddelt, hebben alle beschuldigingen van satan hun legale basis verloren (1 Johannes 2: 1; Zacharia 3: 1). Paulus vraagt welsprekend: *'Wie is het, die verdoemt?'* Dan geeft hij de verzekering dat Christus Zelf aan Gods rechterhand voor ons bidt (Romeinen 8: 34). Zijn rol als Middelaar bevestigend, zegt Christus: *'Voorwaar, voorwaar Ik zeg u: Al wat gij den Vader zult bidden in Mijn Naam. Dat zal Hij u geven'* (Johannes 16: 23).

Christus de Koning. *'De HEERE heeft Zijn troon in de hemelen bevestigd, en Zijn Koninkrijk heerst over alles'* (Psalm 103: 19). Het is vanzelfsprekend dat de Zoon van God, als Eén van de Godheid, deelneemt in deze Goddelijke heerschappij over de hele wereld.

Christus, als de God-mens, zal Zijn Koningschap uitoefenen over diegenen die Hem als HEERE en Heiland hebben aangenomen. *'Uw troon, o God, is eeuwiglijk en altoos; de scepter Uws Koninkrijks is een scepter der rechtmatigheid'* (Psalm 45: 7; Hebreeën 1: 8-9).

Het Koninkrijk van Christus werd niet zonder strijd opgericht, want *'de koningen der aarde stellen zich op, en de vorsten beraadslagen tezamen tegen de HEERE en tegen Zijn Gezalfde (Messias)'* (Psalm 2: 2). Maar hun plannen mislukken. God zal de Messias op Zijn troon bevestigen d.m.v. een besluit: *'Ik toch heb Mijn Koning gezalfd over Sion, den berg Mijner heiligheid.'*; *'Gij zijt Mijn Zoon, heden heb Ik U gegeneerd'* (Psalm 2: 6, 7; Hebreeën 1: 5). De naam van de Koning, Die de troon zal bezetten is: *'DE HEERE ONZE GERECHTIGHEID'* (Jeremia 23: 6). Zijn heerschappij is uniek, want Hij zal regeren op de hemelse troon als beide, Priester en Koning (Zacharia 6: 13).

Aan Maria verkondigde de engel Gabriël, dat Jezus de Messiaanse Heerser zou zijn, hij zegt: *'En Hij zal over het huis Jacobs Koning zijn in der eeuwigheid, en Zijns Koninkrijks zal geen einde zijn'* (Lukas 1: 32-33). Zijn Koningschap wordt afgebeeld door twee tronen, die Zijn twee Koninkrijken symboliseren. De *'troon der genade'* (Hebreeën 4: 16) stelt het Koninkrijk van genade voor; en de *'troon Zijner heerlijkheid'* (Matthéüs 25:31) staat voor het koninkrijk der heerlijkheid.

1. Het Koninkrijk van genade. Direct nadat de eerste mens had gezondigd, werd het Koninkrijk der genade* ingesteld. Het bestond door de belofte van God. Door geloof konden de mensen inwoners worden van dit Koninkrijk. Maar het was nog niet volledig gegrondvest tot de dood van Christus. Toen Hij uitriep aan het kruis *'Het is volbracht'* was aan de voorwaarden voor het Verlossingsplan voldaan en het genade* verbond werd bekrachtigd/versterkt (Hebreeën 9: 15-18; Daniël 9: 27).

De bekendmaking van Jezus dat *'de tijd is vervuld en het Koninkrijk Gods nabijgekomen'* (Markus 1: 15), was een directe verwijzing naar het Koninkrijk van genade, dat spoedig bij Zijn dood zou worden opgericht. Gefundeerd op het werk van verlossing, niet door schepping, ontvangt dit Koninkrijk zijn inwoners door wedergeboorte. Jezus besliste: *'zo iemand*

niet geboren wordt uit water en Geest, hij kan in het Koninkrijk niet ingaan' (Johannes 3: 5, 3). Hij vergeleek de groei met de fenomenale ontwikkeling van een mosterdzaadje en het effect van gist op meel (Markus 4: 22-31; Matthéüs 13: 33).

Het Koninkrijk van genade is niet te zien in uiterlijk vertoon, maar door het effect op het hart van de gelovige. Dit *'Koninkrijk,'* leerde Jezus, *'komt niet met uiterlijk vertoon; en men zal niet zeggen: 'Zie hier of zie daar'. Want zie, het Koninkrijk Gods is binnen ulieden'* (Lukas 17: 20-21). Het is geen koninkrijk van deze wereld, zei Hij, maar een Koninkrijk van waarheid. *'Gij zegt dat Ik een Koning ben, Hiertoe ben Ik geboren en hiertoe ben Ik in de wereld gekomen, opdat Ik de waarheid getuigenis geven zou. Een iegelijk die uit de waarheid is, hoort Mijn stem'* (Johannes 18: 37). Paulus zegt, dat dit Koninkrijk Christus' Koninkrijk is van *'rechtvaardigheid en vrede en blijdschap door den Heiligen Geest'* waarin de gelovigen worden overgeplaatst (Romeinen 14: 17; Kolossenzen 1: 13).

De oprichting van dit Koninkrijk was een ondraaglijke ervaring, dit bevestigt dat er geen kroon is zonder een kruis. Aan het einde van Zijn openbare missie, kwam Jezus, de Messias, de God-mens, naar Jeruzalem als de rechtmatige Erfgenaam van de troon van David. Rijdende op een ezel, naar de Joodse gewoonte voor een koninklijke intrede (Zacharia 9: 9), nam Hij de spontane, enthousiaste steunbetoning van de menigte aan. Tijdens Zijn triomfantelijk intrede in de koninklijke stad spreidde een zeer grote schare hun klederen op de weg uit om een koninklijk tapijt te vormen, *'ze hieuwen takken van de bomen'* en riepen *'Hosanna, den Zoon Davids! Gezegend is Hij, Die komt in den Naam des HEEREN! Hosanna in de hoogste hemelen!'* (Matthéüs 21: 8-9) Zo vervulden ze de profetie van Zacharia. Nu vertoonde Christus Zichzelf als de Messiaanse Koning.

Helaas ging Zijn aanspraak op de troon niet zonder tegenstand. Een satanische haat bereikte zijn hoogtepunt tegen de 'Zondeloze'. In een tijdsbestek van 12 uur hebben de verdedigers van het geloof, het Sanhedrin, Hem in het geheim laten arresteren, Hem berecht en veroordeeld tot de dood.

Tijdens deze berechting, bevestigde Jezus publiekelijk dat Hij de Zoon van God was en Koning van Zijn volk (Lukas 23: 3; Johannes 18: 33-37). Als antwoord op deze aanspraak, werd Hij honend gekleed in een koninklijk gewaad en gekroond, niet met een kroon van goud, maar van doornen (Johannes 19: 2). Zijn ontvangst als Koning was een pure bespotting. Hem slaande, spotten de soldaten: *'Wees gegroet, Gij Koning der Joden!'* (Johannes 19: 3) En toen de Romeinse gouverneur, Pilatus, Hem aan het volk presenteerde, zei hij: *'Ziet, uw Koning!'* Zijn eigen volk wees Hem unaniem af en riep: *'Neem weg, neem weg, kruis Hem!'* (Johannes 19: 14-15)

Door de diepste vernedering – de dood aan het kruis – bekrachtigde Christus het Koninkrijk der genade (Daniël 9: 27). Spoedig daarna eindigde Zijn vernedering met een verhoging. Bij Zijn hemelvaart werd Hij gekroond in de hemel als Priester en Koning, en deelde de troon van Zijn Vader (Psalm 2: 7-8; Hebreeën 1: 3-5; Filippenzen 2: 9-11; Efeze 1: 20-23). Deze kroning gaf Hem, als de Goddelijke Zoon van God, geen macht die Hij alreeds bezat. Maar nu, als de Goddelijk-menselijke Middelaar, nam Zijn menselijke natuur voor het eerst deel aan de heerlijkheid en macht.

2. Het Koninkrijk der heerlijkheid. Een voorstelling van dit Koninkrijk der heerlijkheid werd gegeven op de 'Berg der Verheerlijking'. Daar vertoonde Christus Zichzelf in Zijn heerlijkheid. *'Zijn aangezicht blonk gelijk de zon, en Zijn klederen werden wit gelijk het licht.'* (Matthéüs 17: 2). Mozes en Elia stelden de verlostten voor – Mozes stelde diegenen voor, die gestorven zijn in Christus en opgewekt worden, en Elia stelde die gelovigen voor, die opgenomen worden in de hemel zonder de dood te zien, bij de wederkomst van Christus.

Het Koninkrijk der heerlijkheid zal worden opgericht met rampzalige gebeurtenissen bij Christus' wederkomst (Matthéüs 24: 27, 30-31; 25: 31-32). Volgend op het oordeel, wanneer het bemiddelende werk van Christus in het hemelse Heiligdom beëindigd is, zal *'de Oude van dagen'* – God, de Vader – Hem *'heerschappij en eer en het Koninkrijk'* schenken (Daniël 7: 9-10, 14). Dan zal *'het rijk, en de heerschappij, en de grootheid der koninkrijken onder den gansen hemel,*

gegeven worden den volke der heiligen der hoge [plaatsen], welks Rijk een eeuwig Rijk zijn zal; en alle heerschappijen zullen Hem eren en gehoorzamen' (Daniël 7: 27).

Het Koninkrijk der heerlijkheid zal uiteindelijk opgericht worden op aarde, aan het einde van de 1000 jaren, wanneer het nieuwe Jeruzalem neerdaalt uit de hemel (Openbaring 20 en 21). Door Jezus Christus aan te nemen als onze Heiland, kunnen wij vandaag inwoners worden van Zijn Koninkrijk van genade en bij Zijn wederkomst van Zijn Koninkrijk der heerlijkheid. Voor ons ligt een leven van onbegrensde mogelijkheden. Het leven dat Christus ons aanbiedt is geen leven van mislukkingen, ontredderde hoop en dromen, maar van groei, een zegevierende wandeling met de Heiland. Het is een leven dat in toenemende mate oprechte liefde, vreugde, vrede, lankmoedigheid, vriendelijkheid, en zelfbeheersing, toont (Galaten 5: 22-23) – de vruchten van een verwantschap, welke Jezus aanbiedt aan iedereen die zijn leven aan Hem toevertrouwt. Wie kan zo'n aanbod afwijzen?

Referenties

1. Op de 70-weken durende profetie, zie 70 weken, Leviticus en de aard van de profetie, red., Frank B. Holbrook (Washington, D.C...: Biblical Research Institute, General Conference of Seventh-day Adventists, 1986), pp. 3-127.
2. Over de Bijbelse grondslagen van het jaar-dag principe, zie William H. Shea, Selected Studies on prophetic Interpretation (Washington, D. C.: Review and Herald, 1982), pp. 56-93.
3. De data voor het bewind van Artaxerxes zijn stevig vastgelegd door de Olympiade data, de Ptolemaeus Canon, de Elephantine Papyri en de Babylonische spijkerschrift tabletten.
4. Zie ook C. Mervyn Maxwell, God Cares (Mountain View, CA.: Pacific Press, 1981), vol. I, pp. 216-218.
5. Gleason L. Archer, Encyclopedie van Bijbelse moeilijkheden (Grand Rapids, MI: Zondervan, 1982), p. 291
6. White, The Desire of Ages (Bergzicht, CA: Pacific Press, 1940), p. 530.
7. Dat de Schrift verwijst naar Jezus als de 'eniggeborene' en de 'eerstgeborene' en spreekt over de dag van Zijn verwekking ontkent Zijn Goddelijke natuur en eeuwig bestaan niet. De term 'alleen verwekt' (Johannes 1:14; 1:18; 3:16; 1 Johannes 4:9) komt van het Griekse woord monogenes. Het Bijbelse gebruik van monogenen onthult dat de reikwijdte van de betekenis ervan zich uitstrekt tot 'alleen' of 'uniek', dat een speciale relatie verbeeldt, niet een gebeurtenis in de tijd. Izaäk, bijvoorbeeld, wordt Abraham's 'eniggeboren zoon' genoemd, 'hoewel hij niet de enige zoon van Abraham was, of zelfs zijn eerstgeboren zoon (Gen. 16:16; 21:1-21; 25:1-6). Izaäk was de unieke zoon, de enige in zijn soort, voorbestemd om Abraham's opvolger te worden. 'Jezus Christus, de reeds bestaande God, het Goddelijk scheppende Woord, werd bij Zijn menswording in een unieke betekenis de Zoon van God - daarom wordt Hij aangeduid als 'monogenes' de enige van Zijn soort, in vele aspecten van Zijn Wezen en leven helemaal uniek. Geen enkel ander kind van het menselijk ras was zo verdicht in zijn wezen, had zo'n ongeëvenaarde relatie tot de Godheid, of deed zo'n werk als voor Hem waar is. Dus beschrijft 'monogenes' een relatie tussen God de Vader en Jezus Christus de Zoon als afzonderlijke Personen van de Godheid. Dit is een relatie die behoort tot de complexe, Goddelijk-menselijke persoonlijkheid van Christus, in verband met de kracht van het heilsplan'. (Commissie voor Problemen in Bijbelvertaling, Problemen in Bijbelvertaling [Washington, D.C...: Review en Herald, 1954], p. 202). Evenzo, wanneer Christus de 'eerstgeborene' wordt genoemd (Heb.1:6; Rom.8:29; Kol.1:15, 18; Openb. 1:5), verwijst de term niet naar een tijdstip. Het benadrukt eerder het belang of de prioriteit (vgl. Heb.12:23). In de Hebreeuwse cultuur kreeg de eerstgeborene de familieprivileges. Dus won Jezus, als eerstgeborene onder de mensen, alle privileges terug die de mens verloren had. Hij werd de nieuwe Adam, de nieuwe 'eerstgeborene' of hoofd van de mensheid. De Bijbelse verwijzing naar de dag waarop Jezus werd geboren is gebaseerd op een soortgelijk concept als dat van de eniggeborene en de eerstgeborene. Afhankelijk van de context ervan, verwijst de Messiaanse voorspelling: 'Gij zijt Mijn Zoon, heden heb Ik U gegeneerd' (Ps. 2:7), naar Jezus' menswording (Heb.1:6), opstanding (Handelingen 13:33; vgl. vgl. vs. 30), of inhuldiging (Hebr.1:3,5).
8. Aanvullend bewijs is te vinden in wetten van de Griekse grammatica. (1) Het anarthrous gebruik van 'Lord' (gebruikt zonder een bepaald artikel). De LXX vertaalt YHWH met een anarthrous kurios. Heel vaak, wanneer men in het Nieuwe Testament een anarthrische kurios vindt, geeft het God aan (bijv. Matth. 7:21; 8:2, 6, 25). (2) Een enkel artikel kwalificeert twee substanties. Zo wordt bijvoorbeeld Christus beschreven als God in de zinnen 'onze grote God en Redder Jezus Christus' (Titus 2:13), 'de gerechtigheid van onze God en Redder Jezus Christus' (2 Petrus 1:1). (3) Wanneer er twee substantieven zijn en de tweede is in het genitieve geval zonder een artikel, omdat de kwaliteit van het een aan het ander wordt toegeschreven. Dus op dezelfde manier als Rom. 1:17, 18 spreekt van 'gerechtigheid van God' en 'toorn van God', zo wordt Jezus beschreven als 'Zoon van God' (Lukas 1:35).
9. White, 'De ware schapen reageren op de stem van de herder', Signs of the Times, 27 november 1893, p. 54.
10. White, Patriarchen en Profeten, p. 34

11. Deze uitdrukkingen zijn vaak gebruikt door Zevende-dag Adventistische schrijvers om de identiteit van Jezus met het menselijk geslacht te beschrijven, maar nooit impliceren ze dat Hij op enigerlei wijze zondig was. Door de geschiedenis heen is het officiële standpunt van de kerk geweest om de absolute zondeloosheid van de HEERE Jezus Christus te handhaven.
12. Christus nam dezelfde ontvankelijkheid, mentaal en fysiek, op Zich als Zijn tijdgenoten (White, 'Notes of Travel', Advent Review en Sabbath Herald, 10 feb. 1885, p. 81) - een menselijke natuur die was afgenomen in 'fysieke kracht, in mentale kracht, in morele waarde' - hoewel niet moreel verdorven, maar totaal zondeloos (White, 'In All Points Tempted Like As We Are,' Signs, 3 dec. 1902, p. 2; White, Desire of Ages, p. 49).
13. Henry Melvill, in Preken van Henry Melvill, B.D., ed., C.P. McIlvaine (New York, N.Y.: Stanford & Swords, 1844), p. 47. Met 'onschuldige gebreken' bedoelt hij honger, pijn, verdriet, enz. Hij noemde deze visie op de natuur van Christus van vóór en na de val 'de orthodoxe leer' (idem.).
14. White, Letter 8, 1895 in The Seventh-day Adventist Bible Commentary, ed., Francis D. Nichol, rev. ed. (Washington, D. C.: Review and Herald, 1980), vol. 5, pp. 1128, 1129; Zie SDA Bible Commentary, rev. ed. 7, p. 426.
15. Zie White, 'In Gethsemane,' Signs, 9 dec. 1987, p. 3; White in SDA Bijbelcommentaar, rev. ed., vol. 7, p. 927.
16. Brooke F. Wescott, De brief aan de Hebreëën (Grand Rapids, MI: Wm. B. Eerdmans, 1950), p. 59.
17. F. F. Bruce, Commentaar op de Brief aan de Hebreëën (Grand Rapids, MI: Wm. B. Eerdmans, 1972), pp. 85, 86.
18. White, 'The Temptation of Christ', Review and Herald, 1 april 1875, p. [3].
19. Philip Schaff, The Person of Christ (New York, NY: George H. Doran, 1913), pp. 35, 36.
20. Karl Ullmann, An Apologetic View of the Sinless Character of Jesus, The Biblical Cabinet; of Hermeneutical Exegetical, and Philological Library (Edinburgh, Thomas Clark, 1842), vol.37, p.11.
21. White, 'In Gethsemane', 'In Gethsemane', Signs, 9 dec. 9, 1897, p. 3; Zie White, Desire of Ages, p. 266 Commentary, rev. ed., vol. 7, p. 927.
22. White, Letter 8, 1895, in SDA Bijbelcommentaar, vol. 5, pp. 1128, 1129, In de tijd van E.G. White werden de volgende definities van Propensity gebruikt; 'Propensity,' uit de Latijnse propensus, wordt gedefinieerd als 'Natural inclination; bias, bent' (Websters Collegiate Dictionary, 3e ed, Springfield, MA: G. & C. Merriam Co., 19161); Zie Nuttall's Standard Dictionay of the English Language (Boston, MA: De Wolfe, Fiske & Co., 1886). Webster's Unabridged Dictionary definieert het als 'de kwaliteit of staat van propense zijn [leunend naar, in morele zin]; natuurlijke neiging; aanleg om goed of kwaad te doen; vooringenomenheid; gebogen, tendens' (Webster s International Dictionary of the English Language [Springfield, MA: G. & C. Merriam & Co., 1890]). Een van de favoriete auteurs van E.G. White, Henry Melvill, schreef: 'Maar terwijl Hij de mensheid met de onschuldige zwakheden aannam, nam Hij die niet aan met de zondige neigingen. Hier kwam de Godheid tussenbeide. De Heilige Geest overschaduwde de maagd en verhoedde de zondigheid welke door zwakheid, uit haar voortkwam en veroorzaakte op deze manier, dat er een verdriet hebbend en een lijdende mens zou moeten ontstaan, een mens met tranen, maar niet met vlekken; toegankelijk voor angst, maar niet geneigd om te beledigen; het nauwst verbonden met de ontstane ellende, maar oneindig ver verwijderd van de ontstane oorzaak (Melvill, p. 47). Zie Tim Poirier, 'A Comparison of the Christology of Ellen White and Her Literary Sources' (ongepubliceerde MS, Ellen G. White Estate, Inc., General Conference of Seventh-day Adventists, Washington, D.C. 20012).
23. White, 'Temptation of Christ', Review and Herald, 13 okt. 1874, p. [1]; Zie White in SDA Bible Commentary, vol. 7, p. 904.